

KEYSTONE PICTURES USA/EFE

Harold Robbins

Algunes teories apunten que Robin Masters, el misteriós multimilionari propietari de la mansió on vivia Magnum, és un personatge inspirat en l'escriptor de 'bestsellers' Harold Robbins

23), que barrejaven la intriga de la novel·la d'acció amb un erotisme explícit. Adorava la seva imponent col·lecció de cotxes de luxe i tenia cases per tot el món, des de la Costa Brava fins a Acapulco, on ofería unes festasses dionisiàques en què no faltaven dones bellíssimes, molt d'alcohol i molta droga. Robbins ha sigut reeditat aquests últims anys arran de la febre de les *50 ombres d'en Grey*, que ha tornat a posar de moda el gènere de la literatura romàntico-eròtica. A Espanya, per exemple, ho han aprofitat per reeditar-lo en versió no censurada, ja que moltes de les seves obres van arribar durant la dictadura i van ser profusament retallades. Robbins va ser un pioner d'un gènere que després van cultivar i popularitzar Danielle Steel, o Jackie Collins, un explorador de la literatura de masses, de la *trivialliteratur*, ara eclipsat pel pas del temps, però és encara un dels escriptors que més han venut de la història, amb 750 milions d'exemplars.

La infantesa de Robbins s'assembla molt a l'argument melodramàtic i excessiu de la seva primera novel·la, *Never love a stranger* (1948). Nascut amb el nom de Francis Kane a Nova York el 1916, va quedar orfe als tres anys i va créixer en un orfenat catòlic, primer, i després en diverses cases d'acollida, fins que va ser adoptat i va esdevenir Harold Rubin (que va modificar a Robbins quan va començar a escriure, anys més tard). Va treballar com a venedor de llibres i com a mosso en una botiga de queviures, on va observar que podia aprofitar-se de l'escassetat de la Depressió si sabia especular amb els 800 dòlars que va demanar prestats. En un any, el Harold havia amassat el seu primer milió de dòlars en el negoci del sucre. Ho va perdre gairebé tot en poc temps, i va haver de posar-se a treballar per a la Universal.

Ja en aquesta feina, en la qual va arribar a ser un dels alts directius de la companyia cinematogràfica, i segons diu la llegenda gràcies a una aposta, Robbins va començar a escriure. La primera novel·la era la demostració, segons ell, que els guions que s'estaven duent al cinema en aquella època eren poc interessants, sense vida ni realitat. La prosa tensa de Robbins, les gràfiques descripcions de les primeres experiències sexuals, el romanticisme i els elements de la novel·la d'acció, i fins de la novel·la explícitament negra, es barrejaven als seus relats taquicàrdics. Un crític de la cultura popular com Umberto Eco el considerava un dels escriptors més astuts en la construcció de les històries i en la barreja d'elements de diverses tradicions narratives amb l'experiència real i quotidiana del lector. I els lectors l'adoraven.

Les seves tres primeres novel·les van ser dutes al cinema immediatament, amb gran èxit de taquilla. *The dream merchants* (1949), la segona, parlava precisament de la indústria del cinema, i *A stone for Danny Fisher* (1952) va ser adaptada al cinema com a *Kid Creole* i interpretada per Elvis Presley. Potser les dues novel·les més conegudes, i les que van ser considerades pels crítics com més solvents, van ser *79 Park Avenue* (1955) i *The carpetbaggers* (*Els aventurers*, 1966), basada en la vida de Howard Hughes. A *79 Park Avenue*, en una trama característica de la seva escriptura, Robbins explicava la història d'un prostíbul de luxe camuflat sota la tapadora d'una agència de models.

Robbins, però, es va començar a interpretar a ell mateix, com si fos un personatge de les seves novel·les, duent una vida de luxe i distinció que exhibia publicitàriament. Es va casar cinc cops. El 1981 va patir una malaltia que el va deixar invàlid (però va continuar escrivint). Quan va morir, el 1997, ja era una llegenda de les lletres: l'home que va fer de la literatura una experiència popular i massiva mentre escrivia, amb mocadors de seda al coll i daiquiris, a la vora de la piscina. ■

Literatura feta vora la piscina

ACCEPTEM QUE PER ALS FANS DE LA sèrie *Magnum P.I.* el més sorprenent no era la vida tan emocionant i plena d'acció d'un detectiu privat en el que, de fet, és una illa paradisiàca, remota i pacífica. El més anormal era que el misteriós Robin Masters, propietari de la fastuosa finca, on el Magnum era un convidat perpetu, malgrat ser fustigat inútilment pel sever Higgins –i per Zeus i Apolo, dos dòbermans imponents– era escriptor. Escriptor! Un escriptor amb cases a Hawaii, a la Costa Brava, a Acapulco... Amb una col·lecció de cotxes de luxe a cada residència. Un escriptor que, sempre que apareixia d'esquena parlant per telèfon, ho feia amb alcohol selecte entre les mans i turgents bel·leses als genolls. No, allò no era normal, ho sabíem. Però, què caram, per als que sentíem vocació literària era esperançador i ens anticipava una vida de sofisticació i luxe. Ja a l'edat adulta ens preguntàvem: ¿existeixen escriptors així?, ¿alguna vegada han existit? Doncs mira, la resposta és sí: Harold Robbins, un home que, a partir d'una aposta, es va inventar un gènere literari d'èxit universal.

¿És Harold Robbins, que va morir el 1997, amb 81 anys, la referència en què es va inspirar Glen A. Larson per al personatge de Robin Masters a *Magnum P.I.*? La resposta de nou és que sí, esclar, confessada pel mateix Larson. Harold Robbins, com Robin Masters, era un escriptor immensament ric gràcies als seus *bestsellers* (en va fer

per David Vidal

